

ANNELIE POMPE:

”Naturen är min drivkraft”

TEXT: SARA PALMQUIST FOTO: PETRUS IGGSTRÖM OCH PRESSBILDER

Hon har bestigit några av världens högsta berg – trots att hon är höjdrädd – och haft världsrekordet i fridykning på 126 meter. Djurens Rätt har träffat **äventyraren Annelie Pompe** som här berättar om vikten av att utsätta sig för sina rädslor, varför hon är vegetarian samt det speciella mötet med en fisk.

Annelie Pompe kan hålla andan i sex minuter. Det behöver man kunna om man ska klara att dyka ner till 126 meters djup, utan syrgastuber. Och det var just det Annelie Pompe gjorde 2010 då hon slog världsrekordet i fridykning med variabla vikter (ner med vikter och upp utan). Ett rekord som slogs kort därpå av ryskan Natalia Molchanova, som dök en meter djupare. Fast även om det är kul att slå världsrekord så är det inte därför Annelie Pompe dyker djupt och klättrar högt. Istället, förklarar hon, är det för att hon har behållit sin nyfikenhet, den där nyfikenheten som alla barn har men som många vuxna släpper eller gömmer undan. Och redan som barn närde Annelie Pompe en dröm om att som vuxen arbeta med något utöver det vanliga. Då ville hon bli som den uppfinningsrika och modiga MacGyver i den

klassiska teveserien med samma namn. Och många ser henne nog som både uppfinningsrik och modig där när hon fridyker utan syrgastuber samt bestiger världens högsta berg. Hur ser hon då själv på mod?

– Att vara modig är för mig att göra saker som man är rädd för. För mig är en sådan sak att klättra i berg. Jag är höjdrädd men klättringen är så rolig att jag gör det ändå. Det är värt det. Och för mig är det väldigt viktigt att utsätta mig för saker som jag tycker är läskiga. För det är ju först då man kan komma förbi rädslan, säger hon.

Fast det finns ändå en sak som Annelie Pompe tycker är för skrämmande för att vilja utsätta sig för.

– Jag är rädd för Svenssonlivet, att bo på en bestämd plats och ha ett nio till fem-jobb. Det passar verkligen inte mig. Jag bodde ett kort tag i en lägenhet tillsammans med min dåvarande pojkvän, men väldigt snabbt kände jag mig

instängd. Så det vägrar jag att utsätta mig för.

Numera har Annelie Pompe ingen fast adress. Eftersom hon så gott som ständigt är på resande fot så bor hon mestadels på hotell och hos vänner (samt i tält när hon befinner sig på något av världens höga berg). Bara i år har hon besökt Egypten, Sydafrika, Mexiko, Filipinerna, Island och Bali. Fast även om hon inte har någon fast punkt så känner hon sig varken rotlös eller ensam.

– Jag reser mycket men jag har ju nästan alltid folk jag känner omkring mig, antingen med på resorna eller på plats dit jag kommer. Dessutom har jag inget problem med att vara i mitt eget sällskap, tvärtom så gillar jag det. Fast jag planerar att köpa en husbåt och ha i skärgården i Sverige. Då kan jag ha mitt eget hem, fast ett rörligt sådant, säger hon och ler.

Vi träffas i Gamla stan i Stockholm. På Teaterskeppet. En båt passade nog, →

”Jag är rädd för Svenssonlivet. Att bo på en bestämd plats och ha ett nio till fem-jobb.”

→ tänker jag, med nära till vattnet. Annelie Pompe ska förläsa här samma kväll tillsammans med vännen och äventyrarkollegan Ola Skinnarmo. Han och Annelie pratar en liten stund innan vi sätter igång med intervjun och under tiden funderar jag på det här med att vara äventyrare. Hur blir man det? Föds man med äventyrlusten i blodet eller är det något man formas till? Förmodligen är det en kombination. I alla fall i Annelie Pompes fall. Hon växte upp i Mölndal söder om Göteborg, i en natur- och idrottsälskande familj.

– Jag har nog testat på alla sporter som finns, men fastnade för dykning, paddling och klättring. Jag har blivit bra på det jag tycker är roligt, säger hon.

Och de sporter hon föll för har alla en stark koppling till naturen. För det är i naturen Annelie Pompe trivs bäst, det är där hon vill vara.

– I naturen mår jag bra. Jag gillar att

det är tyst, eller i alla fall fritt från annat än naturligt ljud, och så känslan av att vara levande. Naturen är min drivkraft. Faktum är att jag hellre skulle jobba gratis med det jag gör nu, än sitta inne hela dagarna framför en dator och få betalt, säger hon.

Genom dykningen har hon fått se och uppleva världen under ytan. I havet har hon dykt fritt med hajar, såsom revhaj, tjurhaj och gråhaj. Och det var även ner i havet som Annelie Pompe dök med en harpun, för att se om hon kunde döda en annan levande varelse.

– Jag är vegetarian men funderade ett tag på att börja äta fisk. Dock är jag av den uppfattningen att om jag inte är kapabel till att själv döda det djur jag ska äta, då ska jag heller inte äta det. Så jag ville testa om jag kunde döda en fisk. Plötsligt hade jag en fisk framför mig, såg in i ögonen på den och tänkte: jag kan inte ta livet i havet ifrån den. →

"Jag skulle inte ha samvete att äta kött när jag vet hur illa djur många djur behandlas."

Ett stillasittande jobb är inget Annelie Pompe längtar efter. Hon skulle hellre jobba gratis med det hon gör nu än att sitta hela dagarna framför en dator, förklarar hon.

”För mig är det väldigt viktigt att utsätta mig för saker som jag tycker är läskiga. För det är ju först då man kan komma förbi rädslan.”

→ Så harpunen förblev oanvänd av mig och fisk äter jag fortfarande inte.

För nio år sedan var Annelie Pompe på tystnadsretreat i Thailand där hon lärde sig mycket om och av den buddistiska filosofin, bland annat att ha respekt för allt levande. Vilket man inte kan ha om man äter kött, anser hon.

– Dessutom skulle jag inte ha samvete att äta kött när jag vet hur illa många djur behandlas. Man tar liksom bort att det handlar om kännande individer. Ta bara det här att man kallar det ”köttproduktion”. Det är ju vansinnigt. Vaddå producera kött? Det köttet har ju suttit på någon levande.

Något annat som gjorde henne upprörd nyligen var när hon hörde att Naturvårdsverket godkände avskjutning av sälar, för att dessa kan trasa sönder fiskredskap och äta upp fisken.

– Men vad tusan, jag blir så arg på sådana dumheter. Det är ju sälarnas vatten, de bor ju där, säger Annelie Pompe.

För att klara livet som äventyrare med allt vad det innebär så tränar Annelie Pompe mycket, både mentalt och fysiskt. Varje vecka innehåller flera pass med löpning, styrketräning och yoga. Utöver det blir det även paddling, surfing, skidåkning, klättring, mountainbike och fridykning. Men måste man inte äta kött när man tränar så hårt, undrar en del oupplysta fortfarande år 2015. Och nej, det måste man inte. Att kombinera livet som äventyrare med en vegetarisk kosthållning går alldeles utmärkt, förklarar Annelie Pompe.

– Faktum är att jag är i bättre form nu än när jag åt blandkost. Jag blev så tung i kroppen av kött. Dessutom tar kött syre i magen och som fridykare behöver jag allt syre som jag kan få. Dock är jag väldigt noga med kosten och ser till att få i mig minst två proteinkällor per dag, såsom tofu, Quorn, bönor, linsor och soja. Och så äter jag mycket grönsaker, frukt och nötter.

Det är snart dags för Annelie Pompe att inleda sin föreläsning på Teaterskeppet. Det är bland annat så hon försörjer sig, som föreläsare. Och som guide. I vår ska hon guida en välgörenhetstur i Nepal. Fast först ska hon till Island. I december reser hon dit för att som hon

PERSONLIGT OM PROFILEN

Annelie Pompe

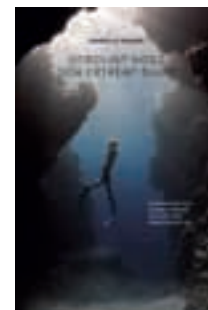
Ålder: 34 år

Bor: Över hela världen

Gör: Föreläsare, guide, fridykare, författare, fotograf, yogalärare och personlig tränare

Aktuell med: Boken *Otroligt högt och extremt djupt* (Bonnier Fakta)

Motto: Jag har inte något motto. Eller jo, jag tror på att leva intensivt i allt – från intensiv träning till intensiv tystnad och intensiv återhämtning.

uttrycker det ”frysa”, vilket innebär att hon ska träna fridykning och testa ny utrustning. På Island finns nämligen Silfra, en sjö som är väldigt kall men samtidigt otroligt klar med en sikt på hundra meter. Efter Island bär det av till Antarktis där Annelie Pompe ska bestiga Mount Vincent som är 4 892 meter högt. Men vänta resan är inte klar där.

– Efter Mount Vincent hoppar jag på en expedition på en segelbåt för att bland annat fridyka men även simma med valar, pingviner och sälar. Självklart kommer jag att dokumentera allting, för vem vet det kanske blir en ny bok. Fast i första hand gör jag ju det för upplevelsens skull, säger hon.

I höstas kom Annelie Pompe ut med boken *Otroligt högt och extremt djupt*, där vi genom text och bilder (Annelie Pompe är själv en hängiven fotograf) får följa med på hennes resor och expeditioner världen över. Boken är även en sorts mental vägledning där Annelie Pompe vill peppa läsaren till att våga.

– Jag hoppas att jag genom mina erfarenheter inspirerar många. Det brukar komma fram människor som läst boken eller lyssnat på en föreläsning och säga att nu ska de börja utmana sig själva. Och det är det jag vill – att folk inte ska låta sig begränsas av samhällets normer, utan köra på och göra det som lockar och driver dem, säger hon. ♥